

SENİN HİKAYEN

"İmam Hatip Nesli'nden"

Geleceğin Yazarları

SENİN HİKAYEN

"İmam Hatip Nesli'nden"

Geleceğin Yazarları

TİMAV 10

Yazma Serüveni 2

Temmuz 2018

T.C.

Kültür ve Turizm Bakanlığı

Yayıncı Sertifika No: 21146

ISBN: 978-605-67126-7-8

Dizgi & Tasarım: Kef Ajans

SEBAT OFSET MATBAACILIK

Fevzi Çakmak Mh. Hacı Bayram Cd. No: 57

Tel: +90 332 342 0153 Karatay-KONYA

sebat@sebat.com

KTBS.No: 16198

B.T. Temmuz 2018

TİMAV

T.C. GENÇLİK VE SPOR BAKANLIĞI
**GENÇLİK PROJELERİ
DESTEK PROGRAMI**

Şükran Mahallesi Sirçalımedrese Caddesi No:3 Meram /KONYA

Tel: +90 (332) 350 07 96 | Fax: +90 (332) 353 03 47

www.timav.org.tr | timav@timav.org.tr

f /timav.vakif t @Timavvakfi

SENİN HİKAYEN

"İmam Hatip Nesli'nden"

Geleceğin Yazarları

*"Geleceğin Yazarları Buluşuyor" projesi
öğrenci yazıları*

*"Geleceğin Yazarları Buluşuyor" projesi (2016/2)
Gençlik Projeleri Destek Programı kapsamında
Gençlik ve Spor Bakanlığı tarafından
desteklenmektedir.*

SENİN HİKAYEN

"İmam Hatip Nesli'nden"

Geleceğin Yazarları

*(Kitapta yer alan şiir, deneme, öykü ve anılar
üzerinde düzeltme ve değişiklik yapılmadan,
öğrencilerin yazdığı şekliyle yayınlanmıştır.)*

İçindekiler

HİÇ 13
Ayşe Kaçar

O SEVGİ 15
Ayşegül Doğrusöz

AB-I EFSUN 17
Hatice Tanoğlu

ÖLENE KADAR 21
Rabia Yaman

KORKULARIM 23
Rabia Yaman

DİNLEDİĞİN SENİN HİKÂYEN 27
Ayşegül Doğrusöz

BİR ÇOCUK GİBİ 29
Fatmanur Atay

AY YÜKSELDİĞİNDE 31
Vildan Tezel

YIKIN 33
Emine Demir

SAAT KULESİ 35
Ayşegül Doğrusöz

ÖLÜ ÖLMESİN 37
Hatice Tanoğlu

AZİZ SEVDALARA 39
Rabia Yaman

KIYAMET 41
Rabia Yaman

NEDEN 43
Sebile Mankır

MEYUS 45
Zeynep Küçüksayacıgil

RADYO 47
Rabia Yaman

BİSİKLET 51
Fatmanur Atay

DUVAR SAATİ 53
Eda Yaman

ŞARJ ALETİ 53
Ela Yaman

BEZ 57
Sebile Mankır

UNUTUŞ 59
Havva Görgülü

GERİYE 61
Havva Görgülü

MÜCADELE OLSUN 62
Havva Görgülü

KİTAPLAR 63
Havva Görgülü

Takdim

Değerli Dostlar, Sevgili Gençler;

Bismillah her hayrın başı...

“Yola koyulana gün ışımıştır.” düsturuyla çıktığımız yolda dostlarımızla, arkadaşlarımızla, emek veren öğretmenlerimizle, yaptığımız işe destek olan cümle gönül erleriyle işimizi kolay kılıyoruz. Yapılan işler gönlümüzü doyuruyor. Gönlün olduğu yerde bereket hâs oluyor. Ben buradayım diyen pırıl pırıl gençleri karşımızda görmek tüm yorgunluğumuzu alıyor. Yapılan işin insanlığa, ülkemize, milletimize hayır getirmesi en büyük temennimiz. Bu duygularla gençlerimizin yaptığı işlerin arkasındayız ve hadimiyiz.

Yaptıkları işlerin görünmesi, bize gelmesi bizi ziyadesiyle mutlu etmekte ve onurlandırmakta... İmam Hatiplilik ruhuna sahip, bu ruh hali ile memleketine milletine hizmet eden gençler övünç kaynağımız. İmam Hatip nesli; bu süreç içerisinde gürül gürül akan ırmaklar gibi denize kavuşmak arzusunda. Onların bu iştiyakı bizleri heyecanlandırıyor, bizi zinde tutuyor.

Eğitim sistemimiz içerisinde ayrı bir değeri ve yeri olan bu gençlerimiz medeniyet dünyamızın da temellerini, bentlerini, burçlarını oluşturacak, ümitvarız.

Heyecanla çarpan bu yürekler medeniyet dünyamızın inşasında önemli görevler alacak, ümitvarız.

Yeni kalemlerimiz buradan çıkacak, ümitvarız. Düşünen kafalarımız buradan çıkacak, ümitvarız.

Ezcümle gençlerimiz ümit kaynağımız.

Benim hayallerim var; yazı yazmak, şiir yazmak istiyorum diyen bu gençlerimizin sesini duymazdan gelemezdik. Yazar olmak istiyorum diyen bu gençlerimizi nasıl görmezden gelebiliriz. Bu gür sese kayıtsız kalamazdık. TİMAY olarak Gençlik ve Spor Bakanlığımızla yaptığımız “Geleceğin Yazarları Buluşuyor” projesi kapsamında yirmi hafta devam eden seminerlerimizle gençlerimize bir yol haritası çıkararak kılavuz olmaya çalıştık.

Her hafta yazarlarımızı konuk alarak gençlerimizle yüzleştirip istifade etmelerini sağladık. Yazı atölyeleriyle, yazma çalışmalarını diri tutmalarını ve eksiklerini görmelerini tecrübe ederek sağlamaya çalıştık. Yirmi hafta boyunca okuyup yazarak tekâmüllerini sağladık ve netice olarak da İmam Hatipli gençlerimizin edebiyat verimlerini kitaplaştırıp projemizi taçlandırdık. Seslerine kulak verip hayallerini gerçekleştirmelerine bir adım attıysak ne mutlu bizlere. Yirmi hafta boyunca yazarlarla yüzleşen, onların yazı tecrübelerinden ve edebiyat dünyalarından istifade eden gençlerimiz yazarlık yolunda ilk ürünlerini bu eserimizle ortaya koyarak yazı dünyasına ilk adımlarını atmış oldular. Gençlik ideallerinin, aşklarının daim olması en büyük temennimiz.

İmam Hatip nesline ve böyle bir camiaya hadim olmaktan onur duyuyoruz. Allah yaptığımız ve yapacağımız işlere bereket versin. Yaptığımız ve yapacağımız işleri hayra tebdil eylesin. İşlerimizin bereketli, hayırlı olması temennisiyle saygı ve selamlarımı sunuyorum.

Ecevit ÖKSÜZ
TİMAY Genel Başkanı

ŞİİR

Hiç

Ayşe Kaçar

Bir kuş öter geceden
Çırpınır ruhumun en derinlerinde
Kurtarmaya çalışır küçük bir çocuk
Çırpındıkça batar özgürlüğün mateminde
Asık yüzlü kuşların kanadındaki esir
Anne ağlar çocuğuna
Ağlar ve gökten yağar yağmur
Bataklığı temizleyen, bir avuç rahmet
Kuş yağmura yakalanır,
Çocuk kalkar annesine sarılır.

Bir kuş ölür ötede
Serçe ağlar
Çocuk ağlar
Devinim iştirakiyle haşrolan
İki çift kanattı kaybolan

Yol, bitmiş yoldur
Gün kararır, geceye küser
Ay solar, yürek parçalanır.

O SEVGİ

Ayşegül Doğrusöz

Bizde her şey ve herkes görmeden sevilir azizim
Görmeden, duymadan, bilmeden
Sessizce sevilir
Ve o sessizce beklenir
Vuslat bizim kapanmayan yaramızdır
O vuslat günü özlemle beklenir
Tanımadan, bilmeden sevmek
Herkes göre değildir azizim
O yükü öyle kolay taşıyamaz herkes
Ama o sevgi tüm sevgilere bedeldir
Anlatılmaz, bilen bilir
İşte biz o sevgiyle severiz
O sevgi büyütür bizi
O sevgi yaşatır
Cennet gibi mesela
Rasulullah sevgisi gibi
Ve yürekleri yakıp kavuran Allah sevgisi gibi
İşte böyle sevgiler bambaşkadır azizim
Ve bizim gibiler böyle sever
Görmeden
Ama hissederek
Görüymüşçasına.

AB-I EFSUN

Hatice Tanoğlu

Bilmediğim bir uçurumun kenarındayım.
Geręi hangi uğurum bilinir ki?
Ben bilmediğim Şeyleri genelde anneme sorardım.
Şimdi sorsam bu uğurumu bilebilecek mi?
Sorumu cevaplamadan ęekerdi k¼¼k bedenimi.
Ama yoktu işte, yalnızdım burada.
Geręi aşağıya sarkıp trafikteki yoğunluğu g¼r¼nce midem bulanı-
yor.
Mide bulantımın nedeni ne y¼kseklikten ne trafikten,
Asıl olan insanlığın gevŐekliđinden.
Ağlıyorum. ¼izilmiŐ tırnaklarımı g¼rd¼kçe.
Bir yandan da r¼zg¼ra karŐı cesurca duruyorum, uçurumun kenarında.
¼ekilsem, ¼ekilebilirim ama acıyorum esir olduğum bedene.
Korkuyorum bir yandan yalnızlıktan değil, kara bedenlerden.
R¼zg¼r dađılmıŐ sağlarını d¼zeltiyor bir yandan.
Elbisemin, r¼zg¼rla ahengi sevindiriyor beni.
Ninni s¼yl¼yor, esirlikten kurtulmuŐ bedenim.
Daha yeni ¼ıđlık ¼ıđlıđa uyanmıŐtım,
Cehennemden ateŐinden. Yakmadı bu ateŐ beni.
Ufak bir ¼izikti sadece y¼ređime atılan.
Sadece ¼ıđlıklarım yordu beni.
¼ıđlıklarla d¼nyaya gelmiŐtik zaten.

İlk dünyanın havasını alınca ciğerlerimiz yanar ya hani.
Sanki ben tekrar doğmuştum bugün.
Annem yoktu bu doğuşumda.
Yalnızdım, çığlıklarım...
Bir tek, dedemin ölü bedenini görmüştüm ben.
Sevsem de dedemi korkmuştum buz gibi olmuş,
Beyaz örtüsünden.
Şimdi iki ölü beden daha görüyorum,
Hiçliğimle, hissizliklerim arasında bir ben,
Bir de cehennem ateşi olan pislikten.
Onun bedenine ölü diyemeyecek kadar leş!
Onun bedeninde sadece toprakla kendi pisliği arasında,
Kirlenmiş bir atletle duruyor.
Soğuk mu bilmiyorum. Tekrar dokunmaya çok korkuyorum.
O pis bedenın karşısında cesurca duruyorum.
Çığlıklarımın yıkmıştım o pisliği.
Şimdi koşup uzaklaşmanın tam zamanı diyorum.
Yapamıyorum canım yanıyor.
Ne kadar da yanılmışım diyorum.
Bu dünyada tutulması en zor şeyin balon olduğunu düşündüğüm
için
Ya beden? Bedenim...
O da balon gibi uçarmış zalimlerin ellerinden.
O uçuşu özgürlük sayıyorum.
Ardından ağlıyorum.
Trafikteki insanları görünce el sallıyorum zalim bedene.
El sallıyorum gökyüzündeki bana benzeyen şeylere.
Hiçkırıyorum, hiçliğime...
Kolları olan her şeyden korkuyorum artık.
Pamuk şekerci dededen, beyaz atlı prensten, babamdan, gökkuşa-
ğından.
Uzaniyorum gökyüzüne tertemiz gökyüzüne.
Anneciğimin ninnisi gibi,
Yalın temiz kara bedenler ulaşamıyor.
İşte diyorum koşabilirim gökyüzüne.

Sonra kafamı öne eğiyorum.
Çekiniyorum gökyüzünden.
Nasıl gideyim ki oraya diyorum.
Kirli diyorum kirli bedenim diyorum.
Ninni ile hıçkırıklarımın ortasında kalıyorum.
Acıyorum pembe rengine,
Acıyorum her şeyimin pembe oluşuna.
Siyah bedene yakışmaz diyorum.
Teki kalan ayıcıklı pembe ayakkabılarımda uçurumdan salıyorum.
O da benden bedenimden kurtuluşuna seviniyor gibi.
Açıyor kanatlarını yere çakılıyor.
Hiçbir çakılış bu kadar özgür olmamıştı diyorum.
Kızıyorum aileme bu kadar karanlığı benden örtüşüne.
Tekrar pembeliğini yok edemediğim yanaklarımla gökyüzüne bakıyorum.
O da yavaş yavaş kararıyor gece diyorum.
Zalimlerin vakti diyorum arkama dönüyorum.
Kinimle ninnimi bitiriyorum ninni bitti diyor,
Karanlık gökyüzü uyuma zamanı diyor.
Yorgun bedenim neye uyuyacağımı bilmeden gözlerimi kapatmaya başlıyorum.
Aşağıya bakıyorum, herkes uyuyor diyorum Kollarımı açıyorum uyuyorum.
Diğerleri gibi değil masumca ne ayıcığım var yanımda ne bir gece lambam bu uyuyuşumda.
Ama uyuyorum.
Teker teker yıldızlar kayıyordu.
Tepeden değil, bedenimden.

ÖLENE KADAR

Rabia Yaman

Gecenin de simsiyah saçları vardı,
Çok geçmeden o da ağardı
Ne kaldı ki sabaha şurada
Horozun sesini ilk güneş duyardı.

Dalgalıydı gecenin saçları
Deniz kadar esrarengiz, deniz kadar dalgalı
Geceleri hep gemimin
Gözlerin gibi buğulu olurdu camları

Gece var oluyormuş meğer insan
Her saniyesinde bir tel ağarıyormuş saçından
Ne zamana kadar mı
Sadece sabaha kadar dayan

Susma! Saklama gerçekleri kendinden
Ama Allah'tan başkasına da söz etme dileğinden
Ne kadar mı sevilirsin
Ne kadar akarsa kan gözlerinden

KORKULARIM

Rabia Yaman

Kokularda türkü arıyorum
Korkularda yalnızlık
Sokaklarda sessizlik görüyorum
Ve yanımda sensizlik

Göz kırparken ölüm uzaktan
Korkmaya başladım bu garip tuzaktan
Artık eskicilerde geçmiyor sokaktan
Sessizleşiyor sokaklar yine sessizleşiyor
Bu bahtsız ev yine barksızlaşıyor

Teselli ve ümit gecede saklı
Gözler ve diller kilitli sevda yasaklı
Eve geliyorum, evde çirkin ve pasaklı
Yalnızlığım karşılıyor beni, yalnızlaşıyorum

ÖYKÜ

DİNLEDİĞİN SENİN HİKÂYEN

Ayşegül Doğrusöz

Kapat gözlerini ve hayal et... Sonu gözükmeyen bir uçurumun kenarındasın.

Oturmuşsun ve öylece bakıyorsun etrafa. Her an düşebilirsin ama bu korkutmuyor seni. En ufak bir şey, bir rüzgâr esintisi bile hayatını değiştirebilir. Arkana dönüp, çimenlerde koşup oynamak istiyorsun. Ama yapamıyorsun. Sanki birisi seni oraya sabitlemiş. Oysaki kurtulabilirsin. Fakat ne aklını, duygularını, ne de bedenini kullanamıyorsun. İşlevsizler sanki. Bağıryorsun sonra. Bir ümit. Sesin kısılana dek. Boğazındaki acıyı umursamayana kadar. Ne yazık ki etrafında ne bir ses, ne bir işaret.

Belki bir umut tekrar deniyorsun. Sonra anlıyorsun ki tüketiyor artık umutların. Yapabileceğin hiç bir şey yok. Bütün yaşanmışlıkların film şeridi gibi geçiyor gözünün önünden. Ama başka hiç bir şey yapamıyorsun. Vazgeçiyorsun artık. Eğilip bakıyorsun dönüşü olmayan uçuruma, sonra bir de arkandaki sonsuz güzellikteki yeşillığe. Aklını yitirmişsin, aynı zaman da bedenini de. Birisinin gelip seni kurtarmasını mı bekliyorsun? Yoksa sonsuzluk için aşağı düşmeyi mi? Gülüyorsun kendine. Neden mi? Çünkü acizsin. Sadece aciz. Ya o yerden kurtulup çimenlere atacaksın kendini. Ya da her şeyden kur-

tulup, sonsuz için uçuruma atacaksın bedenini. Ve şimdi... Aç gözlerini! Çıkar kendini kurduğun hayalden. Nefes al en derinden. Bak etrafına. Sen olsan şimdi ne yapardın? Tamam, her şey mükemmel olmayabilir. Ama senden daha kötü durumda olanları hatırla. Nefsi-ni yen artık. Rabbin senin için bunca güzelliği yoktan var etmişken, sen ruhunu var iken yokluğa itemezsin. Bu ancak Rabbine ihanet olur. Her ne olursa olsun Rabbinin seninle olduğunu hatırla. Seni asla bırakmayacağını, unutmayacağını, gitmeyeceğini. Tüm olumsuzlukları sen at o uçurumdan. Onların seni atmasına izin verme! Unutma ki "Allah sabredenlerle beraberdir" ve "Kalpler Ancak Allah ı anmakla huzur bulur."

Vesselam...

BİR ÇOCUK GİBİ

Fatmanur Atay

Bozmalı ezberleri. Yeni bir çağır açmalı. Dimağı temizlemeli, en ücra köşesine kadar. Saf, duru düşüncelere ulaşana dek... Bir çocuk kadar masum düşünmeli. Kelime oyunlarına, yalanlara gerek kalmamalı mesela. Yeni çağın mefhumlarından kurtulmalı belki de. Büsbütün temizlemeli insan kendini. Kendine yük olan, eziyet veren düşüncelerden temizlemeli. Hiç takmaması gereken şeyleri atmalı kafasından. Atmalı ki, meşgul etmesin zihnini, meşgul etmesin kalbini. Mutluymuş gibi yapmasına gerek kalmamalı mesela. En mutlu ânında içinde bir burukluk kalmamasın sonra. İçine ağlamasın, içi ağlamasın. Kan kusup da "Kızılıcık şerbeti içtim" demesin. Öylesine saf öylesine duru olsun, öyle kalsın. Bir çocuk zihni, bir çocuk kalbi taşısın içinde. Hür düşünsün, sevsin, bağlansın. Korkmadan, çekinmeden, kim ne der demeden. Öylesine hür, öylesine cesur. Ölesiye güzel...

AY YÜKSELDİĞİNDE

Vildan Tezel

Bu gece. İşte tam bu gece. Ay yükselip aydınlattığında pis sokakları... Kirliliğimizden göremediğimiz an yıldızları... Diyorum ya, bu gece. Kavuştur özgürlüğüne tüm yalanları. Ezilme artık kelimelerin altında. Karanlıkla sessizlik çöktüğünde etrafa... Dünyayı sahte ışıklar boğduğunda... Bu gece işte. Güçsüzlüğünü itiraf et kendine. Kendin olamadığını hatırla yeniden. Gözlerin arayıp da bulamadığında Zühre Yıldızı'nı... Diken diken olduğunda tüylerin... Bu gece. Bir şarkı dola diline."Gökyüzünde yalnız gezen yıldızlar, yeryüzünde sizin kadar yalnızım..." Alıp da başını yürüdüğünde ıssız sokaklarda... Karanlığın yalnızlıktan daha az korkunç olduğunu fark ettiğinde... İşte tam bu gece, teslim et kalbini!

YIKIN

Emine Demir

Şıp şıp... Sessizlik. Şıp şıp... Aralıklarla süren birkaç saniyelik ses. Sessizliği bozan evin çatısından akan yağmur damlalarıydı. Tozu dumana katıp koşturduğum sokağım, doğup büyüdüğüm kerpiç evim. Her köşesinde anılarımın olduğu köyüm... Şimdilerde beton grisıyla boyanmıştı her köşesi.

Yıllar önce elli altmış hanelik köyüm şimdi dev bir ilçe gibi olmuştu. Her yanı griydi. Gökyüzünde bu- lutlar değil koskoca rezidanslar hüküm sürüyordu. Mavisinde kahverengi olan hatıram tozlu sandıklara konmuş, üstüne beton dökülmüş ve yüksek katlı binalar yapılmıştı!

Çok önceden oyun oynadığım sokağın iki yanında papatyalar, gelincikler, yabani sarı çiçekler ve biraz saman yığını. Sokağın ortasında, iki kanatlı, mavi renkli kapının ardında koskocaman bir bahçe saklıydı. İçinde mutfağı, mutfağın yanında tandırı, ayrı ayrı üç evi, dut ağacı ve uzunca çiçek bahçesi. Bahçenin arkasında ahır, tavuk kümesi, samanlığı, köşede kalmış meyveliği ve bir de bahçeyle bu küçük hayvan çiftliğini ayıran iki kanatlı tahta kapıydı. Sonraları, hayvanlar satılınca tavuk kümesi, kedilerin; ahır, tavukların; sa-

manlığın önü, arıların olmuştu. Bir de buraya, hayvanların otladığı yere sebzelik yapılmıştı. Sonra iki tah-ta sökülmüş, parçalanmış ve kuzineye odun olmuştu. Şimdi ise odun olacak hiçbir şey yoktu bu beton yığnında!

Üniversiteye yeni başladığım sıralar babaannemin "A guzum, mi-mar guzum ev yaparken anılarını yitirme onları yok etme can guzum. Anıların, hatıraların yoksa sende yoksun güzel guzum." Sözleri parlamıştı zihnimde. Okulu bitirmiştım artık mi-mardım. Başarılıydım ve başarılarım her daim kat kat artmıştı. Tüm projelerimi hayata geçirmiştım. Geçirirken de hatıralarla dolu köyümü de, içindekileri de ben yok etmişim. O sıralar bundan gram pişmanlık duymuyordum. Aksine gururlanıyordum çünkü kurak bir yeri yaşanılabilir bir hale getirmişim. Babaannemin öğütleri kulağımdan silinmiş yerine alkış sesleri, tebrikler, şampanyanın bardağa dolarken çıkardığı haşırtısı, konfetilerin patlayış sesleri dolmuştu. Eski den yaptığım hatayı yeniden yapıyordum. "Hatanın neresinden dönersen kardır trenine" geç kalmışım. Geri dönüşümün olmadığı bilinci sol yanıma kıymık gibi batıyordu. Yanaklarım ıslanırken arkamdaki buldozerlere yıllar önce yaptığım gibi aynı emri verdim.

SAAT KULESİ

Ayşegül Doğrusöz

Camlı Köşk'ün önündeki Saat Kulesi'nin oradayım. Anılarım da orada galiba. Her bir adımda onlarda zihnimdeki yerlerini alıyorlar. Saat Kulesi'nin önüne geliyorum. Ama sadece bedenim gelmiş gibi. Çünkü aklım anılarımın esiri... Saat Kulesi ya bu, zamanın nesneleşmiş hali. Zaman iyi, kötü, güzel, çirkin, dolu, boş geçip gidiyor. Tıpkı benim zamanımın da geçip gittiği gibi. Daha dün küçükken, masumken ve her şeye bir çocuk bakışıyla bakarken, işte o gün de tam da bu saat kulesinin üstündeydim. Çocukluk aklımla Saat Kulesi diyorsak neden bir kule gibi olmadığını düşünüyordum. Ve sonra üzerinde durup zamana meydan okurcasına, ne zaman büyüyeceğimi hesaplarken orada kayboldum. Büyümek istiyordum ve annemin elini bırakıp zamanı ölçmeye gelmiştim. Zamanı ölçerken zamandan, kendimden geçmiştim. Yıllar sonra yine buradayım. Bu sefer zamanı ölçmeye değil, aksine zamanı durdurmaya geldim. Çünkü bu çağ bu insanlar yaşanılacak gibi değil. Zarif insanın dizelerindeki gibi "Ben bu çağdan nefret ettim. Etimle, kemiğimle nefret ettim." Bu dizeleri yaşıyoruz bugün de. Aynı zamanda her gün biraz daha eksiliyor ömrümüzden. Hayat nöbetimizin sonuna yaklaşıyoruz. Şu anki gibi ruhumun bedenimden uzaklaştığı vakitler ile kayboluyorum. Kendime geldiğimde etrafıma şöyle bir bakıyorum da, herkes zamanla yarış eder gibi. Herkesin birbirinden farklı işleri var. Birçoğu vakti çokmuş gibi umarsızca dururken, birçoğu da vaktini ne ile dolduracağını düşünüyor. Birazı da yetmeyen vaktinin peşinden koşuyor.

Sonra tutuyorum birini kolundan ve soruyorum ona buradaki saati görüp, görmediğini. Akli dengesini yitirmiş birine bakar gibi bakıyor bana. Yineliyorum sorumu. Düşünüyor ve ardından ilk kez görüyor-muşçasına bir bakış atıyor. Belki oradan defalarca kez geçti ama hiç dikkatini çekmedi. Belki dikkatini çeken çok şey vardı ve ona sıra gelmemişti. Dışarıyı gözlemleyemeyecek kadar çok işi vardı belki de.

Düşüncelerimin ummanında boğulurken karşımdaki kişinin gözden kaybolduğunu fark ediyorum. Şaşkın bakışlarla etrafı süzerken saatime indiriyorum bakışlarımı. Saat epey bir geçmişti ve bakılırsa ben uzun bir süredir burada, bu şekilde dikiliyordum. Kim bilir insanlar hakkımda neler düşünmüşlerdi. Kendi kendime gülerken ayrılıyorum oradan. Eve geldiğimde benimle bütünleşmiş olan o şirin defterlerimden birini çıkartıyorum. Söyleyemediklerimi, anlatamadıklarımı defterimle paylaşıyorum. Sözcükler şöyle vuruyor kıyıya:

Zaman bir uçurtma misali azizim ipini bıraktığın an bir daha yakalayamazsın. Gözünü çok yükseklerle dikersen de yaşadığın anı bilemezsin. Kayıp gider ellerinden zaman. Dikkatini vermezsen de kaybolursun. Çünkü bir daha bulamazsın yolunu, bilirsin. İnsan ise kuş misali. Kullanmazsa aklını nereye gidecek, nerede duracak, ne yapıp ne edecek bilemez. Hülasa sen ne uçurtma ne de kuş ol. Sen gökyüzü ol azizim.

Gökyüzü ol...

ÖLÜ ÖLMESİN

Hatice TANOĞLU

Bugün de insanların gereksiz seslerini duymamak için tıkadım kulaklarımı. Dolmuşa bindim. Müsait bir yerde inmek için, müsait bir yere oturdum. Dolmuş adı gibi, dolmuştu. Ardından, görme engelli bir beyefendi bindi. Baktım ki etrafımda herkes körden daha kör! Uyuyorlar. Kimilerinin kafası, sevdiceklerinin omuzunda. Hemen yerimi verdim. Kapıya doğru yöneldim. Arkamdan birisi, hırkamdan çekiştirmeye başladı. Hışımla:

-Buyrun?

-Mezarlığın önünden geçiyoruz. Müziğini kapa. Saygın olsun!

Müziğimin sesini biraz daha yükselttim.

-Beyefendi, sırf bu yüzden yürekler büyümüyor. Barışmıyor bedenler. Ölüye olduğu gibi; diriye saygımız, ölüye olduğu gibi Allah'a saygımız yok! Müsait bir yerde lütfen...

AZİZ SEVDALARA

Rabia Yaman

Biz aşkı anlatamayız Azizim. Anlatamayız. Anlatmak için çalışmak lazım. Çalışmak da yetmez alışmak lazım. Alışmak lazım çileye, alışmak lazım bağıryanık türkölere, alışmak lazım hasrete, alışmak lazım, lazım ama alışmakta yetmez bilmek lazım, tanımak lazım. Mecnun'u, Ferhat'ı, Kerem'i, Tahir'i. Bilmekte, tanımakta yetmez bazen de olmak lazım. Aşkı bir Mecnun olup anlatmak lazım bir çöl gibi geniş, kum gibi ince olmalı tarifi. Aşkı Ferhat olup anlatmalı, dağları delip geçer gibi delip geçmeli yürekleri. Aşkı Kerem olup anlatmalı, diyarın bir ucundan diğercuna kadar gitmeli sözcüklerin peşinden ve aşk için yanmalı ve yakmalı tüm sözleri. Tahir olup anlatmak lazım karanlık zindandan bir ışık bir umut gibi sızdırmalı aşkı. Yani ne diyorum biliyor musun Azizim? Biz aşkı anlatamayız. Aşkı anlatmak bize düşmez....

KIYAMET

Rabia Yaman

Kalktı. Canı sıkılmıştı. Televizyonluğun üstünde ki rafa baktı. Gözü Mushaf'a takıldı. Gözlerini kapattı ve rastgele bir sayfa açtı. Okuduğu ayet onu beyninden vurulmuşa döndürdü. Odanın ortasına kadar gelen gölgenin üstünden geçerek güneşi yere seren koca binalara baktı. Tekrar döndü kalktığı yere oturdu. Gözlerini kapattı ve "inna lallahi ve inna ileyhi raciun" dedi

NEDEN?

Sebile Mankır

Ona meraklı gözlerle bakarken onun bana cevapsız ve donuk bakması beni adeta çıldırtıyordu. Derin bir of çekip sabırla tekrar soruyorum:

- Neden? Cevap versene neden olmuyor?

Karşımda tek devinimi açıp kapattığı göz kapakları oluyor. Bu kaçınıcı soruşum artık sayamıyorum. Cevabı bulabilirim umuduyla gözünün derinliklerine bakıyorum ve sakince tekrar soruyorum:

- Neden söylesene neden yazamıyorum. Delirdiğimi görmüyor musun? Lütfen söyle neden böyle oluyor?

Gözlerimden akan birkaç damla yaş çaresizliğimi mi ifade ediyordu bilmiyorum .

Yeter diyorum yeter!

Elimdeki bardağı ona fırlatıyorum. Kırılma sesleriyle kaybolan yansımamda ve büyüyen uğultuda bağıriyorum.

- işte diyorum . Susarsan böyle yok olursun işte böyle.

MEYUS

Zeynep Küçüksayacıgil

Hastayım yolda bırakılan bir kız çocuğu gibi, soğum yere düşen kartanesi gibi, yabancıyım insanlara yeni doğmuş gibi, suskunum yalnız kaldığım gecelerime. Ne insanlar görmüş bu dünya ben yalnızlığımaya yoldaş olurken. Yoksulum bir kuruş sevgi yok, görüntüler gitti. Yarınlar öldü, rüyalar kâbuslara gebe oldu. Çocuklar ağladı, anneler sustu, acıdı kanayan gözler, yıkıldı yürekler, geçmişti yıllar bedenimden. Terk etmişti zaman beni. Yürüyorum yalnızlığımaya gidiyorum soğuk kaldırımlarda, ağıt var bir yanımda, neşe var bir yanımda. Kırıktı camdan ayna yüzümde kesik çizgiler karanlıkta parlamakta. Yırtıktı perde soğuktu oda benim gibi. Yaralıydı kuş, evsizdi kedi, hastaydı yavrusu.

RADYO

Rabia Yaman

Orada. İnsanların var olduğu her yerde. Burada. Şurada. Ve sessizliğin var olduğu her yerde...

“televizyon da neymiŐ” derdi babaannem “iki günlük icat...” “hem yok, öyle her yerde çalıŐmaz onlar, elektriksiz zamanlarda del-talarımız vardı bizim abalarımızın cebinde” derdi dertli günleri-ne dönerken. Hele söz konusu Muharrem ErtaŐ oldu mu kimseyi konuŐturmazdı.”Kalktı gç eyledi AvŐar elleri” baŐlardı söylemeye. Hele memleket türküleri ıktımı sabahları bir başka hissedirdi ken-dini “kyme mutfağıma döndüm uŐađa azık katardık biz eveli...” derdi ve baŐlardı gizli hatıralarını anlatmaya türküler, Şarkılar, me-lodiler eŐliđinde. Bir tınıdan çok Şey ifade ediyordu onlar için biraz maziydi biraz acıydı, biraz sızı. Dedim ya hiç yanından eksik etmez-miŐ deltasını... Koyun otlatırken abada, un ğtrken değirmende, yaylada çorap ve patik ipleri arasında kaybol-sa bile tınısı silinmiyor kulaklardan işte.

Trkclk Muharrem ErtaŐ’tan , NeŐet ErtaŐ’a miras kalmış, de-demden babama bir garip delta. Baba- oğul atıŐmaları, sevdaları ise

tatlı dilli güler yüzlü acem kızlarına miras. Aşıklar sazı söz bellemişler ise de dillerde dolaşan sözler nice aşklar doğurmuş. Bir burkulsula kulağı ve “ ahirim sen oldun batınım sensin” dese bozkırın tezenesi deltada bir koşulurmuş sevgilinin yanına varana kadar. Ve yavaş yavaş geçilirmiş yanından duysun diye. Duysun da bellesin içimde ki sevgiyi diye. Aracıymış elbet deltalar bu vakit olduğu gibi. İnsanlar belki “bu türkü sana gelsin” değil de “sen bu türküyü alasin” diyerek dönseler de sevdiklerinin yanında başında. Aşkın sevdan dili olmuş deltalar .

Şimdi yine hayatımızın vazgeçilmezlerinden olmuş. Müzik listelerinden sıkıldığımız zaman açıyoruz ki hayatımıza bir yenilik katılır. Müzik listelerimizde milyonca şarkımız ve daha fazlasını kaldıramayacak kadar dolu telefonlarımız var .Var olmasına var ama hiçbiri farklı gelmiyor artık bize. Çok fazla uğraşılıyor, onlara anlam yüklemeye çalışıyoruz. Ve dinledikçe anlamlarını kaybettiklerini düşünüyoruz. Belki de sadece aradığımız anlamları bulmakta zorlanıyoruz. “farklı bir şey,0 hani ne biliyim, böyle bu anımı değiştirecek, bu anıma anlam katacak bir şeyer arıyorum” diyoruz . Ve hayatımızı yine müzik kıtalarıyla, notalarıyla eşleştiriyoruz. Belki telefonlarımızda milyonca kez Sezen Aksu’dan Ağlamak Güzeldir dinliyoruz ama radyo da duyduğumuz da ağlıyoruz. Arabaya bindiğimiz zaman elimiz TRT Türkü ye gitmediyse o gün bir farklı hissediyoruz. Türkülerle geçmişe gitmişsek ve babannemizi o gün anmamışsak eyvahn...

Yahut bir dükkanda duyduğumuz radyo sesinin peşinden gidiyoruz. Şimdi öyle sevgilinin yanından yavaşça geçilmiyor belki ama son model araçlar, bası yüksek ve popüler şarkılar çalarken radyoda, son gaz geçiyor güya hava yapıyoruz elaleme. Evimizin olmazsa olmazı. Yanımızda bir radyo çalmadan çıkamıyoruz dağ gibi bulaşıkların içinden. Mutfaktan, salondan evin içinde gittiğimiz her yerden eksik etmiyoruz onları. Sıkıldığımız uzun yollar, trafikler ve katlı binalardan bir an olsun uzaklaşıp kendimizi bulduğumuz zaman olmuş bizim onlarla. Bir Üniversite Fm gibi karışık çalmışız

hayatta bir Kral Fm gibi yabancı. Frekanslar belirlemişiz kendimize. Ne zaman nerden çekeceğimiz hiç belli olmamış. Bazen cızırdamış bazen yağ gibi kaydırmışız diyeceklerimizi. Anten takmışlar bazen de çekebilelim diye. Hayatımız olmuş deltalarımız, radyolarımız ve hayatımız olmuş deltalar, radyolar...

BİSİKLET

Fatmanur Atay

Bisiklete benzer makinelerin ilk olarak 18. yüzyılın sonlarına doğru ortaya çıktığı bilinmektedir. Bisiklet, birçok makinenin uğradığı talihsizliğe uğramamış, icadıyla birlikte başarıyı yakalamış. İlk bisikletin pedalı yoktu. İnsanlar bunu eğlence amaçlı kullanıyordu. Hatta 'eğlence atı' adı verilmişti o zamanlar. 19. yüzyılın başlarında 'eğlence atı' na pedalin eklenmesi, gerçek bisiklet ortaya çıkmış oldu. O zamanlar da oldukça ilgi gördü ve Avrupa'da yayılmaya başladı. Günümüzde, ilk zamanlarındaki gibi sadece eğlence amaçlı değil, ulaşım ve spor amaçlı da kullanılmakta.

Adına yüzlerce yazı yazılmış, şarkı bestelenmiş bu bisiklet, çocukluğumu hatırlatır bana. Düşe kalka sürmeyi nasıl öğrendiğim gelir aklıma. Arkadaşlarımla yaptığımız yarışlar canlanıverir gözümde. Çocukluğumun bir parçasıydı bisiklet. Benim bir parçamdı. Zinciri çıkardı, yolda kalırdık da uğraşa uğraşa o zinciri takar, elimiz yüzümüz yağ içinde eve dönerdik. Taşların, dikenlerin olduğu yerden geçmemeye çalışırdık, patlamasın tekeri diye. Ayaklarımız, bisikletimizin freni olurdu çoğu zaman. Boyumuzdan büyük bisikletlere de binmeye bayılırdık. Zoru severdik biz. Bisikletin arkasına kardeşimizi oturtur, mahalleyi turlardık. Güzel günlerdi...

Sokağın köşesinde bisikletiyle postacıyı gördüğümüz zamanki sevincimiz bir başka olurdu. Pedala yüklenirdi mana, her dokunuşta ayrı bir anlam. Herkesin bir alacağı olurdu postacıdan. Kimi askerdeki sevdiğinden mektup beklerdi, kimi uzaktaki arkadaşından. Bir teyze vardı bizim mahallede, askerdeki oğlunun ölüm haberini getirmişler de cenazesini getirmemişler. O da hiçbir zaman inanmadı oğlunun öldüğüne. Her gün postacıyı beklerdi, oğlundan haber getirecek diye. Böyleydi bizim mahalle.

Şimdilerde ne postacı görüyorum ortalarda, ne de bisikletli çocuklar. Yollar, sokaklar bisikletli çocuklara hasret. Evden çıkmıyor çocuklar, tabletleri en iyi arkadaşları olmuş. Dışarıya çıkıp bisiklet süreceğine bisiklet sürme oyunu oynuyor mesela. Dış dünyadan kopmuş, bir dünya kurmuş kendine küçük yaşta. Teknolojik bir dünya bu. Modern dünya bisikleti yutmuş anlaşılır.

Bir gün, bisikletin üretiminin artık yapılmayacağını duymaktan ve bisiklete tarihi bir eşya gibi bakılmasından korkuyorum. İlerleyen yıllarda bisiklete özlem duymayı düşünmek bile istemiyorum!

DUVAR SAATİ

Eda Yaman

Eskiden evlerde başköşe duvar saatine ayrılırdı. Bilinirdi zamanın kıymeti. Köstekli saatlerdeki "tik-tak" sesi ayrı bir heyecandı. Dakikalarla yarıştırdı insanlar adeta. Az zamanda çok iş başarabilmenin hırsı vardı.

Şimdi ise zaman bizi esir almış. Boş duvarları süslemek tek amacımız. Zamanı hiçe sayıp renge ve şekline bakıyoruz. Gitgide küçülmüş zaman. Küçültmüşüz. Önce aksesuar olarak kollarımıza taktık. Hür telaşımızdan bakmadık bile. Daha sonra teknoloji ilerledi ve telefonlara hapsedtik zamanı. Hani "Her şeyi zamana bırakmalıyız" derler ya, biz ise zamanı her şeye bıraktık. Sosyal medyada insanlar hangi saatte neredeler? Ne yapıyorlar? Günümüzde merak edilen yalnızca bu. Ama bilmeliyiz ki, zamanı zamanında kullanmazsak zaman bizi kullanılır.

Sahi bir de ramazanlarda bilirdik değil mi zamanın kıymetini? Herkes aynı anda aynı heyecanla dakikaları sayarken. Bazen duvar saati samimiyetti. Kültürümüzün bir parçası, bizi bir arada tutan bir değerdi. Atasözlerimizde büyük önemi olan zaman, mirastır. Dünyanın tüm hazineleri karşısında bir saniye bile almaya gücümüz yetmezken bu ne savurganlık. Ah nerede o eski ramazanlar?

ŞARJ ALETİ

Ela Yaman

Hayatımızı bir bağımlılık uğruna telefona hapsedmişiz. İyi veya kötü yönde. Her an her dakika o ekranın içindeyiz. Yine de o hapishaneye hapsedilmiş gibi... Mahkûmlar olmadan hapishane nasıl oluyorsa, telefonsuz bir hayat düşünülemez bile. Telefonlarımızı şarj etmek yerine beynimizi şarj etsek? Her yönde ilerlemiş olurduk. Maalesef ki beynimizi yıkayan bu teknoloji değerlerimizi de ağırlarına almaya çalışıyor. Akıllı telefonlarımızın şarj aletleri bir nevi serumu gibi. Onların sağlığı için kendi aklımızı yitiriyoruz işte.

BEZ

Sebile Mankır

Sofraya bir şey dökülünce annem hemen alıp gelirdi onu, silerdi. Renk renk desen desendi. Ev hanımlarının ayrılmaz parçasıydı. Anneannemin evinde sahanlığın ucunda asılı duran acil durum beziydi. Meyve yendikten sonra ıslatılıp el silinen , sinide tabak hareket edince altına konulup desteklenen, sıcak güğümü tutamayınca ellerimizi sıcaktan koruyan eldivenimizdi. Genç kızların sevdiklerini düşünürken işlediği, çeyizlerini dolduran parçalardandı. Sobanın üstünden alınan çaydanlığın halıyı yakmaması için çaydanlık altı olandı. Neredeyse hayatımızın her anında olan "elbezini al gel" diyerek istenilen, kâh örülen kâh kumaş parçalarından dikilen nadide eşyamızdı elbezi.

Geçmişte bu kadar önemliken günümüzde yerini peçetelere bırakıp gidendi. Anlamının, renklerinin yok olduğu peçetelere mahkûm edendi. Bu mahkûmiyet köreltti bizleri. Renklerden ve emekten uzaklaşınca soğuduk. Oysa kâh gülmelerle kâh gözyaşlarıyla işlenen rengârenk ve şekil şekil elbeziler olsaydı bu kadar soğuk olur muyduk? Yıkayıp yıkayıp kullandığımız, emeğe saygı gösterdiğimiz elbezi günümüzde sil ve çöpe at , renksiz , emek olmayan peçetelere dönüşünce hâlâ mutlu kalabildik mi? Renklerimizi elbezinden ilham alarak hayatımıza uygularken şimdi peçetelerle kendimize bembeyaz sayfa açabildik mi?

UNUTUŞ

Havva Görgülü

Tuhaf bir his.

Dönmeyi unutmuŐ bir saat.

Yelkovan ve akrebin arasında kalmış "12" rakamı.

Gecenin 12'si...

Ayakkabısını düŐürmüŐ bir kl kedisi.

İlk görüŐte gözlerini alamadığı kadının yüzünü unutan bir prens.

Ondan geriye kalmış yerde duran bir ayakkabı.

Ayakkabı ile sevdiğini bulmayı düşünen prens.

İnsan sevdiğinin yüzünü unuttur mu?

UnutuyormuŐ. Yüzünü, sözünü, gözlerini her Őeyini...

GERİYE

Havva Görgülü

Ölmeden yüzünü ezberlemiştim.
şimdi ise toprağının tanecikli kurumaya yüz tutmuş halini izliyo-
rum.
Seni almış, götürmüş...
Benden uzaklara, çok uzaklara...
Geri almak istesem seni,
Geri almak istesem zamanı,
Geri getirsem gözlerini,
Geri getirsem iek gibi kokunu,
Geri versem toprak kokunu.
Ay gibi ışıldayan gözlerin
Gel Aypara'm...

MÜCADELE OLSUN

Havva Görgülü

Yazı yazarken, insanın elinin kirlenmesi kadar güzel bir şey yok.
Yeter ki o ellerde insanlığın kanı değil, insanlığın unutulmuş sesini
yazan mürekkep olsun.

KİTAPLAR

Havva Gögülü

Kitap okumak, karanlıktan aydınlığa çıkmak gibidir. Aydınlığa adım adım ilerler insan. Boşluğa kendini bıraktığın anda seni tutan bir el gibi kelimeler yakalar seni...

